

Karol Vodišek in Peter Gorišek sta si stala nasproti.

»Sta to bratranca?«

Oba, Karola in Petra je izpreletela težka misel.

»Nisva, nisva, ker nečeva biti.«

»Sovraštvo in prepir se ne spodobi med kristjani, najmanj med součenci, posebno še med sorodniki. To ne gre! Sezita si v roke!«

Karlova roka se je oprijela Petrove. Odpustila sta si vse.

»Vodišek, pojdi v klop! A ti Gorišek...«

Kaj bo s Petrom, so radovedni čakali otroci.

»Tri kamne s ceste si nosil v žepu. Za kazen boš moral tri dni ostati ob prostem času doma. Ne smeš na cesto drugače, kakor če greš v šolo, cerkev, ali če te starši kam pošljejo. Si me razumel?«

Peter je potrdil.

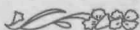
»Pojdi v klop!«

Tri dni ne na cesto? To je bila za Petra, ki je otrok ceste, huda kazen.

In kaj vse se je tiste dni videlo in slišalo in godilo na cesti. Zakaj bili so ravno semanji dnevi pred sv. Miklavžem. A Peter je vztrajal doma.

Tisto leto se je zgodilo zadnjikrat, da mu je Miklavž prinesel — šibo.

Kancijan.

Naše igre.

11. Vojaki.

V naših krajih so bile vojaške vaje. Joj, koliko je bilo takrat pri nas vojakov! Vsak dan so odhajali zjutraj na vajo; opoldne ali pa šele enkrat popoldne so se pa vračali na svoja stanovanja.

Ni mi treba praviti, da smo se vojakom pridružili tudi mi, vaški bosopetniki, in jih spremljali lačni in žejni po njihovih potih. Brez nas se pač ni smela izvršiti nobena važna reč v celi okolici.

Vojaki so odšli. Na njih mesto smo pa stopili mi. Vsako nedeljo popoldne po krščanskem nauku so bile napovedane vojaške vaje. Ali smo ponosno korakali skozi vas! Prav kakor pravi tista pesem:

Velike delamo korake,
pred nami boben ropota,
papirnate so naše čake,
in puške naše iz lesa.

Ti, stari čebelnjak doli na konci vrta, ali se še kaj spominjaš, kakšno čast si ti užival tiste dni? Tam je bila naša kasarna. Vsak je imel notri svoj žebelj, in na njem je visela njegova vojaška oprava: puška, čaka, vse no, kar mora vojak imeti.

In Kodrinov Jožek je bil pa naš poveljnik! Kako je bil hud! Kolikrat se je razjezil nad bosopetim paglavcem, ki je samo zato prišel zraven, da je zmedel korak.

V sosednji vasi je bila pa zopet druga armada, Košarjev Francelj pa njen poveljnik.

In kaj si izmislita nekega lepega dne tadva vojskovodja.

»Ti, Jožek, veš kaj? Dosti nas je, korakamo že prav dobro, ti imaš dosti vojakov, jaz pa tudi — naredimo vojsko.«

»Vojsko! Kako?«

»O, jaz že vem!«

»Pa mi povej, kako misliš.«

»Vidiš tamle našo njivo, in za njivo je griček. Ti boš spodaj in tvoji vojaki tudi; jaz in moji vojaki pa zgoraj — pa bomo drug na drugega streljali z bezgovimi puškami. Kogar bo krogla zadela, mora pasti; streljati ne sme nič več, ker bo mrtev. Veš, prav kakor na vojski.«

»Dobro! Kdaj pa bo vojska?«

»V nedeljo popoldne po krščanskem nauku.«

Ali naj vam popisujem, kako se je vršila ta bitka z bezgovimi puškami in repnimi kroglami? Povem samo to, da se je najslabše godilo Kodrinovemu poveljniku. A to šele drugi dan po vojski. Prvi dan so se vsi vrnili veseli domov, živi in mrtvi.

»Le kaj ste počeli tam na njivi,« so se hudovali drugi dan Kodrinov oče. »Grdobe nemarne, za pol voza repe ste mi porvali!«

»Oče, saj nismo nalašč; vojska je bila —«

»Vam bom že dal vojsko!« In spet je pokalo, kakor bi bila vojska, in Jožek je točil sline in solze.

Vojska! V naših otroških letih igra, sedaj pa živa resnica!

Kodrinov fant, močan in neustrašen, se že tudi vojskuje za dom in za cesarja. Vesel je odrinil na cesarjev klic v vojsko, vesel služi tam svojemu cesarju, in ko je prišel zadnjič na dopust, je nosil pripeto malo srebrno.

»Sedaj grem pa nazaj, da dobim še veliko, potem bo pa itak konec vojske.«

»Bog te usliši!«, mu dëm in mu stisnem v slovo desnico. Bog daj, da bi je ne bil stisnil zadnjič!

J. E. Bogomil.

Vojaška.

Vsi po vrsti! Ena, dve . . . s srebrom ves je okrašen,	bambrbam, bam bam —
in pokoncu glave,	kdor bo prvi tam,
kot vojaki narede	tistega je zmağa.
korenine prave!	Kdor ostane, kdor zbeži,

V redu. Stoj! Pozor!	tisti v snegu naj leži.
Bobnar, boben v roke!	naj se cmeri in solze
Za menoj, junaški zbor,	naj preлива zgaga!
da gremo v snuboke!	

	Zdaj pogum! Stoj —
Gremo tja, kjer grad snežen	Ena, dve — hej, junaki,
je sovražnik zidal,	za menoj!

Gnjevoš.

